

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН. Образувано е по жалба на *** срещу НП № Р-10-103/09.05.2022 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление “Надзор на инвестиционната дейност”, с което на жалбоподателя за нарушение на чл. 153, ал. 1 от Наредба № 44 от 20.10.2011 г. за изискванията към дейността на колективните инвестиционни схеми, управляващите дружества, националните инвестиционни фондове и лицата, управляващи алтернативни инвестиционни фондове (Наредба № 44) вр. чл. 90, ал. 10 от Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране (ЗДКИСДПКИ) на основание чл. 273, ал. 5, т. 1 от ЗДКИСДПКИ (ред. ДВ бр. 16 от 25.02.2022 г., в сила от 01.03.2022 г.) е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева. От страна на жалбоподателя се иска отмяна на постановлението, евентуално намаляване на санкцията, като се излагат доводи за неспазена процедура по чл. 92, ал. 3 от ЗДКИСДПКИ и конкретни доводи за нарушаване на материалния закон. Административно-наказващият орган не излага становище. От писмените доказателствени материали (съдът няма задължение да разкрива обективната истина непременно и чрез гласни доказателствени материали, включително чрез разпити на актосъставителя и свидетелите по АУАН – аргумент от чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, което съвсем не значи, че не се събират по реда на НПК всички необходими доказателства за разкриване на обективната истина от предмета на доказване по делото, като в случая релевантното за делото е от такова естество, че разпит на свидетели поначало не е необходим) се установява (еднозначно, без каквито и да било основания да не бъде кредитиран който и да било от съответните доказателствени материали, в това число от гледна точка на тяхната логичност, липса на признаци на необективност, нелогичност или неавтентичност) – освен оправомощаването на актосъставителя с писмена и подписана заповед на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление “Надзор на инвестиционната дейност”, да съставя АУАН за нарушения на ЗДКИСДПКИ и на актовете по прилагането му - описаната в процесното НП фактическа обстановка, към която съдът препраща (забрана за ползване на такава техника за излагане на установената от съда фактическа обстановка не се съдържа никъде в релевантната нормативна уредба, като по този начин просто не се извършва повтаряне на вече описаното, с което страните са запознати), както и това, че дружеството впоследствие е привело дейността си в съответствие с приложимите нормативно установени изисквания за ликвидност. Така се стига до извода, че материалният закон е приложен напълно правилно. Съобразена е и уредбата по чл. 3 от ЗАНН. Липсата на посочена в НП привръзка – досежно правната квалификация във връзка с налагането на санкцията – с ал. 1 (и конкретно с т. 1 от последната посочена алинея) на чл. 273 от ЗДКИСДПКИ (което изписване би било правилно в случая), не води до ограничаване на каквито и да било процесуални права, доколкото при съпоставка на словесното описание на административното нарушение с посочената в НП правна квалификация на същото нарушение няма никакво основание за съмнение досежно действителния смисъл на обвинението. Процедурата по чл. 92, ал. 3 от ЗДКИСДПКИ няма отношение към въпроса за санкционирането на съответното нарушаване на нормативната уредба, т. е. не се явява специална нито спрямо уредбата по чл. 83 от ЗАНН, нито спрямо тази по чл. 273, ал. 5, т. 1 от ЗДКИСДПКИ. Последвалото отстраняване на несъответствието с изискванията за ликвидност с нищо не променя факта на неизпълнението на съответното задължение към държавата при упражняване на дейността на дружеството-жалбоподател (съобрази чл. 83 от ЗАНН!). Процесното административно нарушение, още повече имайки предвид колко далеч са били съответните показатели от неспазените изисквания за ликвидност, определено е застрашавало охраняваните от посочената по-горе като нарушена нормативна уредба обществени отношения (което се явява релевантно при оценката на релевантната обществена опасност на административното нарушение – арг. от чл. 10 от НК

вр. чл. 11 от ЗАНН), като правилно наказващият орган е съобразил наличието на предходни административни нарушения, отговорно за които е било същото дружество-въззивник; без значение дали тези предходни нарушения са от същия или от друг вид, самото им наличие води до извод за необходимост от засилена административно-наказателна репресия, която е насочена и към своеобразно възпитаване по спазване на нормативната уредба (арг. от чл. 12 от ЗАНН). Така, независимо от последващото съобразяване със съответните изисквания за ликвидност, изложеното в предходното изречение води до извода, че не само не е налице хипотеза по чл. 9, ал. 2 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН или по чл. 28 от ЗАНН, но и индивидуализираната в размер над минимума, предвиден в приложимата санкционна разпоредба, имуществена санкция определено не се явява непропорционална на така извършеното административно нарушение (процесното такова).

За пълнота на изложението следва изрично да се посочи, че актосъставителят и наказващият орган притежават съответната компетентност съгласно чл. 274, ал. 1 от ЗППЦК.

В обобщение, при извършената и служебно, включително и във от доводите от страна на жалбоподателя, цялостна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, съдът не намери причини за изменение или за отмяна на постановлението, поради което на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН обжалваното НП следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от всичко изложено, съдът